

Otobüs yolcuları elinde beyaz bir baston taşıyan genç ve güzel kadının otobüse binişini içten gelen bir sempati ile izlediler. Basamakları geçti, boş olduğu söylenen koltuğu el yordamıyla buldu, oturdu, çantasını kucağına aldı. Bastonunu koltuğa yasladı. 34 yaşındaki Susan, bir yıldır görmüyordu. Bir yanlış teşhis sonucu görmez olmuş, birden karanlık bir dünyanın içine düşmüştü. Öfke, kızgınlık kendine acıma.. Hayatta tek dayanağı artık kocası Mark'tı. Mark hava kuvvetlerinde subaydı. Susan'ı bütün kalbiyle seviyordu. Susan gözlerini kaybedince Mark karısının içine düştüğü umutsuzluğu hemen farketmişti. Ona yeniden güç kazanması, kaybettiği kendine güvene yeniden sahip olması için yardım etmeliydi.

Susan gene kendi kendine yeterli olduğuna inanmalı, kimseye bağımlı olmadan yaşayabilmeliydi. Sonunda Susan'ı işine dönmeye ikna etti. Peki ama evden işe nasıl gidecekti? Genelde otobüsle giderdi. Ama şimdi kenti bir uçtan ötekine tek başına geçmekten korkuyordu. Mark her sabah onu arabası ile işe bırakayı önerdi. Kendi işi tam tam aksi yönde olduğu halde. İlk günler Susan kendini rahat hissetti Mark da " Görmüyorum, artık hiçbir işe yaramam " diyen karısını çalışmaya başlattığı için mutluydu. Aa bir süre sonra Mark işlerin iyi gitmediğini farkettiler. Başkasına bağımlı yaşamın Susan'ı mutlu etmesi mümkün değildi. İşe eskiden olduğu gibi işe kendi başına otobüsle gitmeliydi. Ama Susan hala o kadar hassas ,o kadar kırılgan, o kadar öfkeliydi ki Ne yapabilirdi?

"Otobüs" lafı ağzından çıkar çıkmaz Susan öfkeyle haykırdı.. "Nasıl yaparım ? Görmüyormusun ben körüm!! Nerde olduğumu nereden bilirim, nereye gittiğimi nasıl anlarım. Galiba sana ağır gelmeye başladım, beni başından atmaya çalışıyorsun.." Duydukları Mark'ın kalbini fena halde kırdı. Ama ne yapacağını biliyordu.

"Her sabah ve her akşam otobüsü arabala takip edeceğim. Sen bu yolculuğu tek başına yapmaya hazır olana dek sürecek bu." Tam iki hafta Mark, Susan'ın otobüsünün arkasından gitti İki hafta boyu karısına görme dışındaki duyularını nasıl kullanacağını anlattı. Özellikle duymanın pek çok sorunu çözeceğini izah etti. Kulakları ona nerede olduğunu söyleyebilirdi. Yeni yaşam tarzına alışmasına yardımcı olabiliirdi. Otobüs şoförü ile ahbap olursa, herşey kolaylaşır, şoför hergün önde bir yer ayırırdı. Nihayet Susan yolculuğa tek başına yapmaya hazır olduğunu hissetti . Pazartesi sabahı geldi Ayrılırken otobüsün geçici eskortu kocasına , hayattaki büyük dostuna sarıldı . Gözleri yaşla doluydu Susan'ın . Kocasına öyle teşekkürle doluydu ki Onun sabrı, sadakati, desteği ve sevgisiyle umutsuzluk uçurumundan nasıl çıkmış, nasıl yeniden hayata dönmüştü.. "Allahasımarladık " dedi kocasına ve uzun amandan beri ilk defa ters yönlerde yola çıktılar. Pazartesi ,Salı, Çarşamba.. Hergün mükemmel geçti Susan için. Kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti,yapıyordu, başarıyordu, tek başına başarıyordu. Kendi kendine gidip gelebiliyordu işte. Cuma sabahı, Susan her günkü gibi otobüse bindi, ofisinin karşısındaki durakta inerken bilet parasını uzattı şöföre.

"Sizi kıskanıyorum bayan " dedi şöför. "Neyimi kıskanıyorsunuz benim " diye sordu şöföre. " Sizin kadar sevilme, bu kadar şefkat ve sevgiyle korunmak çok hoş bir duygu olmalı bayan" dedi şöför. " Nasıl yani" dedi Susan . " Bir haftadır, her sabah yakışıklı bir subay köşede duruyor ve siz otobüsten inene kadar izliyor. Yolu kazasız geçmenize bakıyor, ofisinize girene kadar oradan ayrılmıyor. Sonra size bir öpücük yolluyor, elini sallıyor ve yürüyüp gidiyor. Siz çok talihli bir kadınsınız bayan.." Mutluluk gözyaşları Susan'ın yanaklarından akmaya başladı. Ve birden hatırladı Mark'ı hiç görmüyordu ama bir haftadır yanında olduğunu hem de öyle kuvvatli hissediyordu ki. Talihli gerçekten çok talihli idi. Öyle bir armağan vermişti ki ona hayat, görmeden daha değerliydi . Bu armağanın varlığına inanması için görsi gerekmiyordu.

"SEVGİNİN AYDINLATMAYACAĞI KARANLIK YOKTU ÇÜNKÜ..."